

NARKO 2

Grote avonturen
voor

Cerylian

Tristan

Schrijver: Petra van Engelenburcht

Coverontwerp: Alriziyadhgov

Pexel

ISBN: 789403709550

© Petra van Engelenburcht

HOOFDSTUK 1 HET RUSTELOZE HART

Een rijzige vrouw staat op de hoogste toren van het kasteel. Haar grasgroene ogen kijken uit over de omringende stad, over de hoge muren naar de verste verte, want daar is de schaduw van een groot woud... Het voormalige Demsterwold dat anno nu, 50 jaar later de prachtige naam van Elsashinar heeft gekregen... Thora, schildmaagd van Deathral, zucht diep. Ze is afkomstig van een klein dorp diep in Elsahinar en mist het ruisen van de wind door de bomen en het zingen van de vogels.

Toch houdt ze ook van het prachtige uitzicht van de hoogste top van het kasteel en begrijpt vooral het belang van haar positie aan de zijde van haar echtgenoot. Deathral staat nu alweer 50 jaren als een van zeven kastelen op strategische punten langs een uitgestrekte gebergte. De hune staat bij het voormalige Dunland, Tegenwoordig Thorovan genaamd, naar de heer die als eerste de grenzen van het landt beschermde tegen rond zwervende orken en aardmannen. Hij was degene die besloot een ring van kastelen te bouwen, bemand door een leger sterk genoeg om, mocht er ooit weer een leger vijanden besluiten tot de aanval, hen tegen te houden. Ondertussen is Thora de vijfde krijgsmaagd die de leiding heeft over een heel leger van goed bewapende vrouwen die net zo goed kunnen vechten als een man. Thora en Danyel zijn nu alweer bijna twintig jaren getrouwd en zij houdt enorm veel van haar echtgenoot. Hij is generaal van de wacht en zich bewust van het belang van zijn

taken. Thora buigt over een kanteel en tuurt omlaag, beneden haar op het hof is Deathral in rep en roer en soldaten verdringen zich om elkaar, wachtend op hun orders.

Houthakkers van een afgelegen streek bij het woud, hebben gemeld dat ze verse sporen van Orken in het woud hebben gevonden.

Zonder aarzeling kleedt haar man zich meteen in harnas, samen met zijn beste krijgers, mannen én vrouwen.

Danyel maakt zich, samen met zijn mannen en hun schildknapen gereed om de Orken te zoeken. Kapitein Neonat, tot de tanden bewapend, is al met een groep soldaten vooruit gegaan.

Neonat vertrekt naar het westen, Danyel, haar man en zijn klein leger zullen naar het noorden gaan, zodat ze de Orken in de tang kunnen nemen en verdelgen.

De krijgsmaagd merkt niet dat haar zilveren borstkuras als opgepoetst glanst in het zonlicht en de lange donkerblauwe rok die zij draagt beweegt op een flinke bries. De knappe vrouw neemt de ijverige bedrijvigheid beneden haar op het hof op. De wind streelt door haar lange haren en ze strijkt de lange blonde pracht weg van haar ogen.

Ze hoeft niet omhoog te kijken om de bewolkte lucht op te nemen en de lichte vorm van de maan die laag aan de horizon hangt.

Ze buigt naar voren zodra het geluid van horens tot haar doordringt. Beneden haar klinken orders van de kapitein van de wacht en soldaten salueren wanneer Danyel op zijn paard stijgt. Zijn zilveren harnas blinkt in het

zonlicht. Hun oudste zoon, Danyel junior, spreekt zijn vader toe en wijst zowaar omhoog. Hij heeft haar al opgemerkt en weet wel hoe graag ze van het uitzicht geniet. Danyel kijkt meteen omhoog en zodra hij van ver haar gulden harenpracht ziet glanzen in zonlicht, heft hij zijn arm en wuift naar haar. Thora zwaait terug, maar wijkt daarna weg van de kanteel en zucht teleurgesteld. Het is haar taak om te waken voor het welzijn van de koningin, samen met de andere schildmaagden, maar hoeveel liever was ze meegegaan met haar man, maar aan haar is de taak om Deathral te verdedigen, tot aan de laatste man of vrouw. Er is alarm geslagen en van heinde en ver dringen landarbeiders de stad binnen met hun familie en wat ze verder kunnen dragen.

Opnieuw tuurt Thora naar beneden. Danyel jr. hun oudste zoon is al achttien, stijgt eveneens te paard, hij is de schildknaap van zijn vader. Hun tweede zoon, Aivar, dribbelt om zijn vader heen, Hij is net zestien en op een dag zal hij vast mee mogen, maar voor nu nog niet. De jongen is, net als Danyel jr, met zijn donkere warrige haren en gespierde postuur het evenbeeld van zijn vader. Taimian, hun derde zoon van veertien, kijkt toe. Hij is, van zijn slanke benen tot zijn lange blonde haren bijna zo slank en zeker zo knap als een echte elf. Hij heeft zelfs wat spitse oren. Tegen zijn heup leunt de kop van de jonge wolf die zijn vader ooit als jong vond en op Taimains schouder zit de kraai waarmee hij een paar jaar geleden aankwam als rillend bloot bundeltje.

Taiman spreekt met dieren, net als zij op jonge leeftijd en zijn groene ogen staren op naar de lucht.

Thora's groene ogen kijken ook omhoog. De maan is zichtbaar als een grijze schim, terwijl de zon opkomt in al haar volle glorie. De horizon kleurt roder als anders. Het heeft de kleur van bloed en ze bestudeerd daarna de muren van het kasteel met de zekerheid dat hun stad een aanval van Orken zal weerstaan.

Groene ranken bedekken de muren waaraan blauwe bloemen groeien. Overal staan bakken en potten met bloeiende planten en zangvogels in kooitjes, zingen vrolijk.

Zodra de schildmaagd weer omlaag kijkt ziet ze tot haar verbazing haar oudste zoon de teugels vasthouden van het paard. Maar waar is haar echtgenoot?

‘Hebbes!’ De jubelende uitroep laat haar schrikken. Ze wordt in sterke armen getrokken en een snelle mond kust haar verbaasde gezicht. Danyel is heimelijk de stenen trap opgerend, bijna zo snel als een elf en hij drukt Thora's slanke lichaam stevig tegen zich aan. De krijgsmagd lacht het uit, wanneer zijn handen haar kietelen en voelbaar haar billen strelen.

‘Mijn liefste, mijn beeldschone droom,’ fluistert hij en zijn kin strijkt langs haar wang, terwijl hij vurig haar hals kust. ‘Ik blijf niet lang weg,’ fluistert hij in haar oor.

‘Niet langer dan een dag of drie, dat beloof ik je en wat dacht je ervan, met brede glimlach kijkt hij haar aan. ‘Als we ons daarna nog eens een kind maken?’

‘Oh,’ Thora maakt zich behendig los uit zijn greep. Ze springt op een kanteel en kijkt zonder enige angst de diepte in. ‘Alsof je nog weet hoe dat moet,’ daagt ze hem uit. ‘Onze jongsten zijn al elf jaar en je ligt elke nacht naast mij.’

‘Niet alleen naast,’ grijnst hij uitdagend. Hij springt op een andere kanteel en grijpt snel haar hand. ‘Ik heb je gevangen,’ grijnst hij. ‘De mooiste krijgsvrouw van heel middel aarde.’

‘Niet de enige krijgsvrouw van Midden Aarde,’ kaatst Thora terug en kijkt om naar de stad waar talloze vrouwen wonen die getraind zijn tot krijger.

Danyel springt weer op de grond met zijn vrouw in de armen. Hij knielt neer en kust zijn vrouw de hand.

‘Gegroet, mooiste aller krijgsvrouwen,’ glimlacht hij haar toe. ‘Zij die ten strijde gaan, groette u.’

‘Neem je een orkenhoofd voor mij mee?’

Danyel springt op en kust nog eenmaal haar mond. ‘Ik neem meer voor je mee,’ zegt hij met veelbelovende grijns en drukt zijn lichaam een moment vurig tegen haar aan, Thora zegt niets, maar draait zich om en tilt haar rok op. Ze kijkt niet om, maar hoort haar man lachen en spreidt haar benen zodra hij zijn hardheid vurig tegen haar willige opening drukt.

De wind speelt met haar lange haren, terwijl Thora over de kanteel buigt en geniet van de kracht waarmee hij haar vult. Zijn hand schuift omlaag en bespeelt dat kleine knopje tussen haar schaamlippen zodat ze al snel het uit hijgt van genot. Samen volgen ze het ritme van zijn harde

stoten en stijgen ze op naar een heerlijk genieten tot ze uiteindelijk hijgend stil blijven staan.

Thora draait zich om en geniet van de kracht van zijn omhelzing en vurige kus, tot het geluid van een jachthoorn hen de ogen laat openen...

‘Mijn zoete lief, ik kom zo snel mogelijk terug,’ belooft Danyel, terwijl hij zijn kleren fatsoeneert. Daarna draait hij zich om en snelt de torentrap af. Thora sluit haar ogen. Ze drukt haar hand tegen haar borstkuras en verlangt er meer dan ooit naar zijn sterke lichaam weer in haar armen te voelen.

Ze hoort een luide kreet en werpt zich over een kanteel. Net op tijd om te zien hoe haar echtgenoot op zijn vurige hengst springt. Hij steekt zijn arm hoog en zwaait naar haar, daarna spoort hij zijn paard aan over het hof, gevolgd door Danyel jr, en de rest van hun ridders en hun schildknapen, in totaal van zesentwintig mannen en vrouwen.

De stoet prachtige paarden en hun berijders verdwijnen door de poort en rijden daarna door de velden naar de verste verte, gadeslagen door haar weemoedige blik. Aivar stampvoet nijdig zodra zijn vader vertrekt, maar zodra Tamain hem een bonk paardenpoep tegen het hoofd gooit, zet hij meteen de achtervolging op hem in...

Bij de poort wuiven een groep edele dames en heren hun generaal na.

De twee jongens rennen het hof rond, Aivar slaakt een luide jachtkreet zodra hij zijn broer in een hoek heeft gedreven. Joelend rent hij op zijn broer af en probeert

hem een stomp tegen zijn schouder te geven. Tamain ontwijkt hem met gemak, hij lacht het uit en zet het op een rennen naar de stallen. De jongens en de wolf verdwijnen erin, terwijl de kraai opvliegt en zich op een toren gaat zitten poetsen.

‘Moeder, moeder!’ De knappe krijgsmaagd kijkt om wanneer ze hoort roepen. Verbaasd ziet ze haar dochters op haar afrennen en voelt hoe ze haar handen beetgrijpen. Iselin en Margit, allebei met haar mooie frisgroene kleur van oog en lang blond haar, zijn net elf jaar oud.

De tweeling kijken opgewonden naar haar op. ‘Moeder, waar is vader?’ Iselin werpt zich tegen de trans en op haar tenen gluurt ze erover heen. Ze springt zelfs op en tuurt met haar lijfje over de kanteel, naar beneden.

Thora gaat naast haar dochter staan, en slaat een arm om haar schouders voor ze zal vallen. ‘Moeder, ik had zo een vreselijke droom deze nacht.’ Margit schudt haar hoofd. Haar gezichtje, zo wijs voor haar leeftijd nat van tranen. ‘Vader zal sterven!’

‘Vader mag niet weg, moeder.’ Iselin grijpt haar hand beet. ‘Ik heb het ook gedroomd. Nu voel ik me zo bang, er gaat iets vreselijks gebeuren. Vader mag niet weggaan!’

‘Maar hij is al vertrokken, lieverds.’ Thora hurkt neer en neemt haar dochters onderzoekend op. Het komt niet eens in haar op om de droom als verzinsel af te doen. Ze had zelf vroeger vaak dromen die uitkwamen. Maar nu haar beide dochters tegelijk dromen, moet het wel waar zijn. ‘Vertel het mij. Wat hebben jullie gedroomd?’ Bezorgd neemt ze de meisjes op...

Generaal Danyl rijdt door de straten van het stadje dat Deathral omringd. Overal staken mensen meteen hun bezigheden en buigen naar hem. Hij ziet de opgewekte gezichten en ze glimlachen hem toe.

‘De bewoners van de stad zijn tevreden met uw leiding,’ heeft Verdyr de raadsheer hem verzekert.

Zodra hij vlak bij de poort is, verwelkomt kolonel Kendar hem. ‘Gegroet, heer generaal.’ Kolonel Kendar buigt en glimlacht haar witte tanden bloot. Zonlicht weerkaatst van het harnas dat ze draagt, versierd met zilveren motieven en het wapen van de stad, een steigerende eenhoorn op de borst. Na de buiging recht ze zich en strijkt door haar goudblonde haren. ‘Komt u het leger inspecteren? Maakt u zich geen zorgen. Deathral vreest geen enkele ork. Wij lusten hen rauw!’

De kolonel kijkt om en haar hand wijst naar een sterk peloton stoere soldaten. De laatste van hen stellen zich nog snel op. Keurig in rijen, rechten zeker vierhonderd man zich de rug en heffen de kin.

‘Niet nodig, beste vriendin.’ Danyl kijkt om naar zijn vrienden en ze knikken hem gretig toe. Eveneens gevuld met jachtdrift en de zin om een lekker potje te knokken.

Danyl spoort zijn paard aan en roept over zijn schouder. ‘Ik weet zeker dat iedereen bij jou in goede handen is, mijn vriend. Maak je geen zorgen, ik blijf maar een paar dagen weg.’

‘Maar heer?’ De stem van de kolonel klinkt vol protest, het is te merken hoe dolgraag ze mee wil, maar Danyl kijkt niet om, terwijl hij zijn paard de sporen geeft. Hij

voelt de schaduw van de poort over zijn gezicht strijken en heft vol verwachting zijn ogen naar de lucht. Stralend blauw azuur glimlacht hem toe. Het is een prachtige dag voor een reis naar de grenzen van zijn rijk, op zoek naar de brutale orks die ze wel eens zullen afleren met hun stinkpoten de boel te verpesten.

Om het kasteel liggen uitgestrekte landerijen en bomenlanen strekken zich naar de vier windstreken om de stad heen.

Arbeiders hebben van een verderop gelegen rivier kanalen gegraven zodat de grond vruchtbaar werd en de bewoners van de stad hun eigen groentes konden bebouwen. Talloze prachtige paarden grazen vrij in de velden. Een kudde rent even mee, zodra de generaal langs rijdt en hij geniet van de edele glans in hun ogen van veel paarden. Veel paarden zijn overgebleven nadat vijftig jaar geleden het Elfenleger bijna voltallig werd uitgeroeid. Dankzij deze paarden bezitten zij nu het best bereden leger van heel midden Aarde. Zelfs nog beter als dat van Rohan.

Danyel knikt tevreden zodra hij aan de andere kastelen denkt die eveneens de omringende landerijen hebben bebouwd en waar eveneens de mensen in voorspoed leven. Hun legers is groot genoeg om elke ork het hoofd te bieden. Al hun legers tezamen houden Midden Aarde schoon van Aardmannen en Orks. Niet alleen Deathral, maar al de andere kastelen zijn gezamenlijk een haven voor iedereen die tijdens doemsdag een veilige plaats zocht.

Slechts een bepaalde groep hebben zij zoveel mogelijk van hun gebied geweerd. Saruman had zich een leger van rondtrekkende plundersaars en verkrachters geworven. Na Doemsdag werden veel van Sarumans mannen door Orks aangevallen en opgegeten. Toch waren er nog genoeg over en zij trokken zich in afgelegen gebied terug. Daar hebben zij een eigen dorp gebouwd. Ze hielden ze zich rustig, jagen en bebouwen hun eigen landerijen, afzijdig van de rechtschapen mensen. Alsof ze zich schamen dat ze onder Sarumans leiding, talloze onschuldige boeren en burgers te hebben aangevallen en vermoord. Boskiff, worden zij genoemd. De ondartede en zij worden door iedereen gemeden. De laatste tijd schijnen er echter kleine groepen Boskiff rond te trekken. Danyel besluit daar straks eens onderzoek naar te doen en die Boskiff eens op te zoeken, voor nu hebben ze een groep Orken uit te roeien.

Danyel geeft zijn paard de sporen en kijkt opzij, naar links en naar rechts, zijn beste vrienden, Torben en Arnes komen naast hem rijden. Eveneens in harnas met het wapen van Mordor op de borst. Hun blauwe mantels wapperend op de wind. Torben heeft lang bruin haar met vlechtjes voor de oren en Arnes haar haren zijn juist kort en opvallend rood van kleur.

Achter hen rijden Vinjan, Linus, Einar en Alvar, daarachter de andere ridders met op de hielen zeven schildknapen, meestal eerstgeboren zonen, hoewel een van hen een meisje is. Kaja, een van de dapperste van de

dochters van Deathral, net als de jongens in harnas, maar niet met kort haar, maar haar blonde haren in weelderige staart, hoog op het hoofd.

Het suizen van de wind en het donderen van de paardenhoeven is lange tijd het enige geluid, tot ze, na nagenoeg het verstrijken van de dag, bij Elashinar, het groet woud, zijn aangekomen.

Met de koelte van de schaduw van het bos voor hem en de gloed van de ondergaande zon in de rug, geniet de generaal van het prachtige woud. Van het ene einder tot het ander strekt Elashinar zich voor hen uit. Dit bos wordt door iedereen vermeden, want nadat Saruman grote groepen Orks een flink stel bomen had laten omhakken, houden de Ents een streng regime. Niemand is welkom. Wie het waagt een voet tussen de bomen te zetten, al is het maar voor een eenvoudige wandeling, keert nooit weder. Vandaar dat Elashinar de grens van het voormalige Minas Thirit, nu Silirasha genoemd, is. Danyel neemt het woud op. De enorme hoge bomen staan er al even duister en stil bij als hij zich herinnert van andere bezoeken.

‘Wel, mijn vrienden,’ Danyel stijgt af en maakt een wijds gebaar. ‘Laten we bij Elashinar de paarden wat rust gunnen en grazen, dan gaan we straks verder. Wat dachten jullie ervan als we straks Elduadir, (het voormalige Rohan.) zullen bezoeken? Daar kunnen we zijn voor de nacht valt.’

Zijn vrienden lachen meteen en knikken hem toe. De strijders van Deathral en de andere kastelen zijn altijd

welkom in Elduadir, daar zullen ze onthaald worden op goed bier en een flink stuk geroosterd vlees.

De generaal maakt het bit van zijn paard los en laat het grazen. Hij neemt opnieuw de oude bomen op en ineens, hij weet niet waarom, bekruipt hem een gevoel van onheil.

Tussen de eeuwenoude bomen hangt niets als diepe stilte. Geen vogel fluit, noch dat een enkel blad ritselt op de wind, terwijl er toch een stevige bries waait.

Hij legt de hand op het gevest van zijn zwaard en het koele staal stelt hem gerust. Niemand zal zo gemakkelijk een stel ridders en schildknapen aanvallen. Sommigen van hen hebben boog en pijlen mee, daarnaast zijn ze gewapend met zwaard en dolk.

Danyel zet even de handen in de zij en strekt zijn rug, na een lange poos rijden, krijgt hij steeds vaker rugpijn, zijn vader had dat ook herinnert hij zich en als hij omkijkt naar zijn zoon en diens vrienden. Elke jongeling en vrouw vol jeugdige schoonheid en kracht, voelt hij een golf van weemoed.

Ineens moet hij dringend plassen.

Danyel stijgt af aan de rand van het woud en stapt op een boom af. ‘Gegroet oude vriend.’ Met een glimlach kijkt hij op, terwijl hij zijn broek openmaakt. ‘Het doet mijn hart goed dat jullie over de landerijen waken.’ Lachend klopt hij op de stam van de boom en haalt diep adem. Het gras ruikt fris en de duistere schaduwen van het woud beloven geheimzinnige avonturen. Zijn vrienden nemen de paarden de bidden af, zodat zij even kunnen grazen.

‘Wij zijn blij, nietwaar mijn vrienden,’ roept Danyel over zijn schouder, terwijl zijn urine op de grond klettert. ‘Dat deze bomen voor ons waken, nietwaar.’

De andere ridders lachen met hem mee en Danyel trekt zijn kleren weer recht en draait zich weer om. Hij merkt verbaasd dat zijn paard, met wijd open gesperde neusgaten naar iets achter hem kijkt. Naar iets in het woud.

‘Wat is er, beste jongen?’ Hij strekt zijn hand naar de snoet van het paard uit, ‘is er onraad?’ De hengst steigert! Het haalt uit met de hoeven naar iets achter hem?

‘Vader!’ Verbaasd hoort hij zijn zoon roepen en ziet hem met verschrikt gezicht wijzen naar iets achter hem. ‘Te wapen!’ Torben schreeuwt waarschuwend en trekt zijn zwaard. Danyel hoort zijn paard waarschuwend hinniken en grijpt het gevest van zijn zwaard ook beet. Achter hem moet een groot gevaar zijn, want al zijn vrienden trekken hun zwaarden, terwijl anderen hun bogen richten en schieten!

Twee van de schildknapen stijgen in het zadel en de paarden, net als sommigen anderen rijden met donderende hoeven weg.

‘Snel! Haal hulp! Vertel het gevaar,’ wordt ze achterna geroepen.

‘Vader!’ Zijn zoon roept alweer en zijn stem klinkt vol angst. De generaal wil zich omdraaien naar zijn zoon, maar met een harde klap stort de wereld in! Danyel is neergeslagen met een knuppel, terwijl een woeste menige orken zich van tussen de bomen op de ridder stortten!

Danyel jr verzwijgt het voor zijn vrienden, maar na de lange rit heeft hij best last van spierpijn tussen zijn dijen, hij is blij af te kunnen stijgen en klopt zijn paard, een lichtgrijze merrie met blonde manen op haar hals.

Ruden, zijn beste vriend, rekt diens rug en zwiept zijn blonde haren over een schouder. Zijn lichtblauwe ogen neemt het enorme woud vol ontzag op. Hij houdt zijn hoofd schuin, maar hoort geen een vogel zingen, noch dat een blad beweegt op het briesje dat om hen heen en van hen afwaait...

‘Duizend paardenhopen op een rij,’ grijnst Ruden tegen hem. ‘Nu hebben we zoveel verhalen gehoord over de wandelende bomen, maar om ze zelf te zien, zijn ze behoorlijk indrukwekkend, vind je ook niet?’

‘Indrukwekkend?’ Kaja komt bij hen staan en schudt haar schouders. ‘Ze geven mij de koude rillingen. Ik vind ze doodseng. Het is niet natuurlijk, bomen die kunnen lopen!’

‘Boe!’ Mart, een ferme knul springt met geheven handen op Kaja af en ze schrikt ook nog. ‘Malloot!’ Geërgerd geeft ze hem een dreun tegen zijn schouder en dat galmt, want ze dragen allemaal een harnas van glanzend staal. Zijn vader en enkele ridders lopen enkele passen op het woud af om iets te doen en Danyel neemt bewonderend de stoere ridders op en geniet ervan hoe het zonlicht weerkaatst op de harnassen.

Zestien ridders en zeven schildknapen is genoeg voor een klein leger en hij verheugd zich erop om straks voor het eerst van zijn leven ook orken te zien en ermee te kunnen vechten.